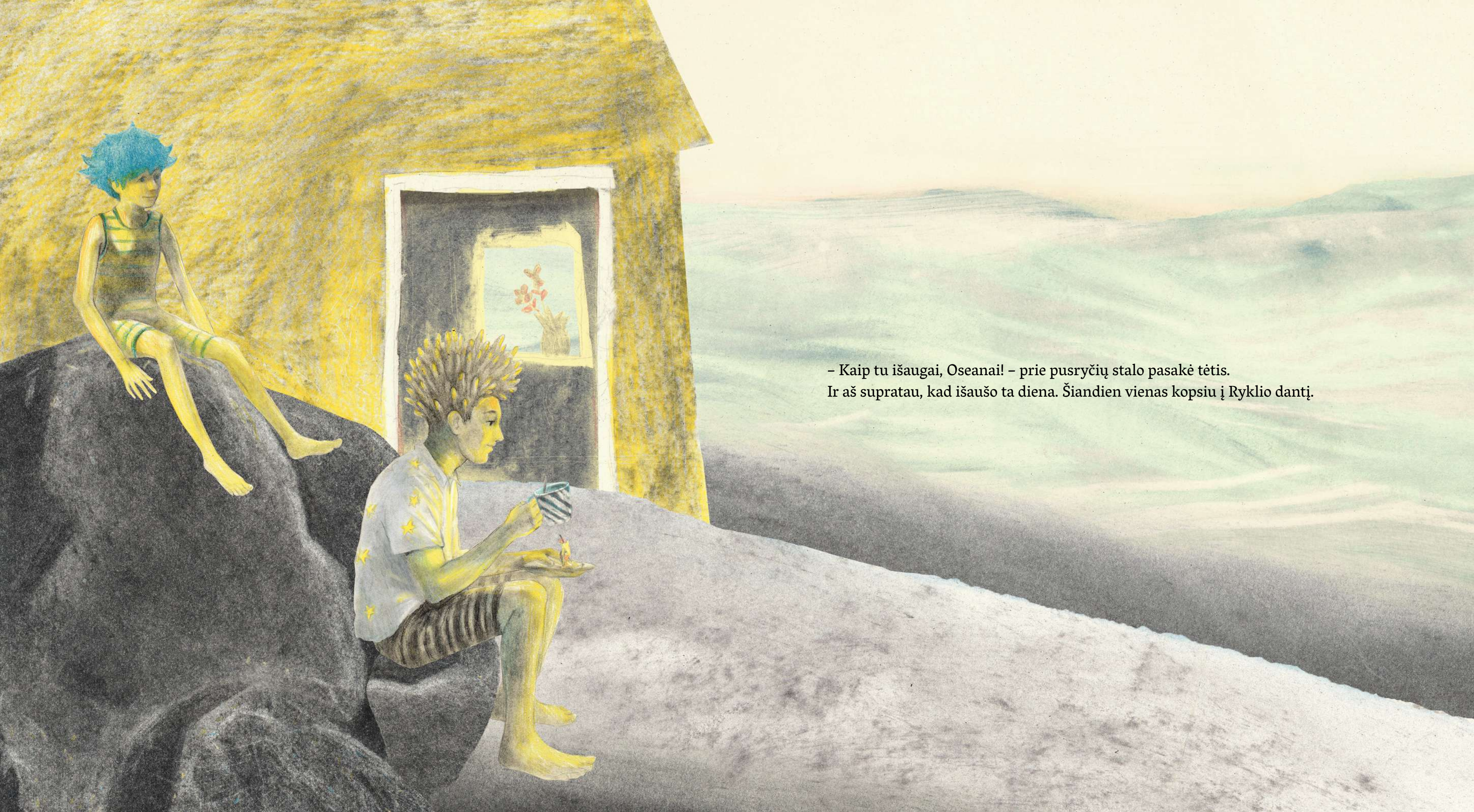

Tėtis daug dirba. Vėžlių ligoninėje.
Jūroje vėžlių tyko nemažai pavojų. Jie dažnai įsipainioja į tinklus,
atsimuša į pro šalį plaukiančius laivus, privalgo plastikinių žaislų ir maišelių.
Tėtis su komanda tokius vėžlius sugaudo, išgydo ir paleidžia.

- Kaip tu išaugai, Oseanai! - prie pusryčių stalo pasakė tėtis.
Ir aš supratau, kad išaušo ta diena. Šiandien vienas kopsiu į Ryklio dantį.

Ryklis dantis pagelto, tėčio iškalti laipteliai aptrupėjo.
O pašiūrė stovi kaip stovėjusi. Joje vis dar švilpauja vėjas.
Vazoje – sudžiūvę edelveisai. Ant storos vinies kabo mamos liutnia.
Prisimenu, kaip mama ja grodavo.
Kaip suimdavo mano rankytę į delną ir mokė pajusti.
Driiinkt per stygas. Dar kartą. Driiinkt. Jauti, kaip virpa?
Dar ji sakė, kad pas mus atplaukiantys juodieji vėžliai jai
primena milžiniškas liutnias.
Driiinkt per stygas...
Staiga pasigirsta keistas garsas.
Kažkas ten, apačioje, nedrąsiai niūniuoja dainą.

